

**Parshat Behalotcha
Bold Baldness**

Simon Wolf

In the beginning of this week's Parsha, the Torah describes the exchange undertaken to have the tribe of Levi replace the first-borns as the priestly class in Bnei Yisrael. The intricate ceremony, which requires a purification of the Levi'im at the outset, begins in the following manner: "This is what you shall do to them to purify them: sprinkle on them water of purification (מִי הַטְּהָאֵת), and let them go over their whole body with a razor (וְהַעֲבִירוּ תַעֲרֹר עַל-כָּל-בְּשָׂרָם), and wash their clothes (וְכִבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם); thus they shall be purified."¹ This need to shave the entire body of the Levi'im in order to gain purity is an unusual requirement. The simplest way to explain this demand is to suggest that this was a primping of the Levi'im, in preparation for their being inaugurated, in order that their presentation and appearance be appropriate to be the retinue of the King.² Yosef undergoes a similar transformation when he is whisked out of the pit to an audience with Paraoth. In order to prepare himself for this encounter, "He shaved (וַיִּגְלַח) and changed his clothes (שִׁמְלֹתָיו), and then he appeared before Pharaoh."³ This could also explain a parallel requirement of the Kohanim, who are in service of God and who must not let their hair grow disheveled or don garments that are rent.⁴

The deficit with this explanation is the absence of an ongoing requirement that the Levi'im maintain this composure. Moreover, such a demand is only found in one other instance in the Torah with regards to the purification of the Metzora (וְגִלַח אֶת כָּל שְׂעָרוֹ וְכִבְּסוּ) and the requirement of a wave-offering that they share in common as well.⁵ It is clear that there is overlap between these two disparate events (see Parshat Tazria-Metzora – A Pot Pourri). Again here, one could suggest that the

Metzora is undergoing a similar clean-up process to reenter society.

Nevertheless, there seems to be a deeper meaning to this shaving of the hair given its contradistinction with the previous state of the Metzora. When the Metzora is in the throes of their affliction, the Torah requires that "the person plagued with the Tzara'at, his garments shall be rent, his hair should be unkempt (וְרֵאשׁוֹ יְהִי פְרוּעַ), he should cover his upper lip; and that person shall call out, 'Impure! Impure!'"⁷ On a smaller scale, the Nazir has a similar contrast with regards to the hair of his head. As long as he is a Nazir, "Throughout the term of their vow as a Nazir, no razor shall touch their head; it shall remain consecrated until the completion of their term as a Nazir of God, the hair of their head shall be left to grow untrimmed (גִּדְּלָה פְּרוּעַ שְׂעַר רֵאשׁוֹ)."⁸ Then upon termination of their vow, either because of a mishap where they became defiled by a cadaver or because the term of their vow has elapsed, the Nazir shaves off all the hair of their head (וְגִלַח רֵאשׁוֹ, וְגִלַח הַנְּזִיר... אֶת רֵאשׁ נְזָרוֹ). This overlap between the Nazir and the Metzora is reinforced by the fact that, with the exception of once,⁹ the word Sei'ar (שַׂעַר), hair, is only utilized in the Torah with regards to the Metzora and the Nazir.¹⁰

This stark contrast between overgrown, disheveled and unkempt hair versus a shaved head is interestingly also found in the Navi with regards to the difference between two very similar Nevi'im. Achazya ascends the throne of the northern kingdom of Israel upon the death of his long reigning father Ach'av.¹¹ Early in his reign, he takes a fall from an upper floor which leaves him bed-ridden. He then sends messengers to inquire of the idol Ba'al Z'vuv, the god of the city Ekron, as to whether he will survive this serious injury. An angel of God sends Eliyau HaNavi to intercept the emissaries with a message from God. Without identifying himself, he confronts the envoys with the following dispatch for the king Achazya: "Is there no God in Yisrael that you seek

¹ וַיְדַבֵּר יְקֹנָק אֶל-מִשְׁהָ לְאֹמְרוֹ: קַח אֶת-הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְטַהַרְתָּ אֹתָם: וְלַהֲתַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהָרְתָּם הַזֶּה עֲלֵיהֶם מִי חֲטָאֹת וְהַעֲבִירוּ תַעֲרֹר עַל-כָּל-בְּשָׂרָם וְכִבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם וְהִטְהַרְתָּם: (במדבר ח, טז)
² והעבירו תער - לפי הפשט נראה: לתקן את עצמן ולייפות את עצמן ללבא לפני המלך, להבדיל, כמו: ויגלח ויחלף שמלותיו ויבא אל פרעה (בראשית מא, יד). אבל אין להעמידו, כי גזירה שוה היא כנזיר שגילוהו כל שיער שעליהם כדלעת (בבלי סוטה טז), וגזירה שוה נתנה בסיני, ולהעביר כל צחנה מהם נצטוו כך. (ר"י בכור שור במדבר ח, טז) וישלח פרעה ויקרא את-יוסף וירצוהו מן-הבור ויגלה ויחלף שמלותיו ויבא אל-פרעה: (בראשית מא, יד)
³ ויאמר משה אל אהרן ולאיתמר בניו ויאיתמר בניו ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף לך: (ויקרא י, י) והנהו הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו ללבש את הבגדים את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם: (ויקרא כא, י) וראשם לא יגלחו ופרע לא יגלחו ופרע לא יגלחו ופרע לא יגלחו ופרע לא יגלחו: (ויקרא כא, י)
⁴ וכבסו המטהר את בגדיו ויגלח את כל שערו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל המטהר וישב מחוץ לאהלו שבועת ימים: והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת

זקנו ואת גבת עיניו ואת כל שערו יגלח וכבסו את בגדיו ורחץ את בשרו במים וטהר: (ויקרא יד, ח-ט)
⁶ וילקח הפלח את-הכבש האחד והקריב אותו לאשם ואת-לג השמן והניף אתם תנופה לפני יקנא: (ויקרא יד, יב) והניף אהרן את-הלוים תנופה לפני יקנא מאת בני ישראל והיו לעבד את-עבדת יקנא: (במדבר ח, יא) והעמדת את-הלוים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליקנא: (במדבר ח, יג) ואחר-כן יבאו הלוים לעבד את-אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה: (במדבר ח, טו)
⁷ והצורע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא: (ויקרא יג, מה)
⁸ כל ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר ליקנא קדש יהיה גדל פרע שער ראשו: (במדבר ו, ה)
⁹ ויצא הראשון אדמוני פלו קאדרת שער ויקראו שמו עשו: (בראשית כה, כה) שנתייחס אליו בהמשך
¹⁰ 15 פעמים אצל המצורע והצרת 20 פעמים אצל הנזיר
¹¹ מלכים ב פרק א

... (תִּפְרְעוּ אֶת־הָעַם מִמַּעֲשָׂיו...²⁷ The remaining four times it appears in the Torah (and an additional time as a noun), it is associated with the "loosening" or growing out of one's hair. In the remainder of Tanach, it appears most frequently in Mishlei (6x) where it is utilized to mean "to spurn" discipline or morality.

Long hair is a sign of someone who is distinct or separated from society. That is why both the Nazir (גִּדְל פָּרַע שְׂעָר רֹאשׁוֹ)²⁸ and the Metzora (וְרֹאשׁוֹ) ²⁹ who for opposite reasons are isolated from normal social interactions, are enjoined to grow out their hair; the Metzora because of defilement (וְטִמְאָו טִמְא יִקְרָא) and the Nazir due to holiness (קִדְשׁ יְהוָה)³⁰. Many times, that "wild" hair and segregation can also be associated with defiance, the flaunting of social mores (וּפְרַע אֶת־) ³¹ or a semblance of anarchy.²⁶

Now, returning to Eliyahu, his wild dress and appearance (פרע) were in consonance with his being a loner and zealous character (קנאי). That might be part of the reason why Chazal associate Pinchas the son of Elazar HaKohen with Eliyahu.³² They were both zealous vigilantes that were concerned with the desecration of God's honor and were leaders, respectively, in times of political or religious anarchy.³³

On the other hand, the Kohanim, who are liaisons between God and Bnei Yisrael, and who are charged with bringing peace, conveying the Torah and leading the people by example have a requirement that must always have a kempt appearance;³⁴ they cannot be disheveled nor let their hair grow out. They need to be personable and approachable both in appearance and demeanor. The clean-cut appearance and empathetic and social demeanor of Elisha is

consistent with the similar demands placed on the priests.

While the examples until now focused on long hair that is disheveled, growing out one's hair can also be an expression of beauty.³⁵ Nevertheless, it still often carries with it the connotation of being distinct, segregated and haughty, as well as exhibiting some of the other traits previously mentioned. There are three characters in Tanach who are either identified by the verses or by Chazal as being Nezirim (נזירים). They all sport long hair which "entangles" them in difficulty and in addition each of them lives a somewhat isolated, unique and to some degree privileged existence. The first of which is Shimson who had long hair due the instructions relayed by the angel of God to his parents that he be a Nazir from birth (כִּי־נָזִיר אֶלְקִים יְהוָה הִנֵּער מִן־הַבֶּטֶן)³⁶. Shimson lives a lonely existence and is more comfortable consorting and socializing with the Plishtim than with his fellow Israelites. In addition, the people of Yehuda, in the face of threats from the Plishtim, disassociate themselves from Shimson and turn him over to the enemy.³⁷ Despite his marrying and keeping company with Plishti women and the salvation he provided to Bnei Yisrael, he was never warmly welcomed or accepted by either side. Shimson's behavior and conduct are clearly not conventional and the cutting of his hair by a Plishti woman leads to his downfall.

The Navi describes King David's son Avshalom's beauty as being unparalleled in Yisrael. "No one in all of Yisrael was so praised or admired for his beauty as Avshalom; from the sole of his foot to the crown of his head he was without blemish. When he cut his hair – he had to have it cut every year, for it grew too heavy for him – the hair of his head weighed two hundred shekels by the royal

²⁷ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמַה מִּשְׁחָה וְאֶהְרֹן תִּפְרְעוּ אֶת־הָעַם מִמַּעֲשָׂיו לְכוּ לִסְבֹּלֵתֵיכֶם: (שמות ה,ד)
²⁸ כָּל־יְמֵי נְדָר נָזִיר תָּעַר לֹא־יַעֲבֹר עַל־רֹאשׁוֹ עַד־מֵלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־יֵצֵר לִיקוֹן קִדְשׁ יְהוָה גִּדְל פָּרַע שְׂעָר רֹאשׁוֹ: (במדבר ו,ה)
²⁹ וְהִצְרִיעַ אֲשֶׁר־בּוֹ הַנֶּזֶע בְּגִדָיו יְהוָה פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יְהוָה פְּרִיעַ וְעַל־שִׁפְסָם יַעֲטֶה וְטִמְאָו טִמְאָ יִקְרָא: (ויקרא יג,מה) \\\ וגם האבל שדומה למצורע
³⁰ תַּעַר לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ. וּבִזָּה יִשְׁלַח אַחֲרָיו גּוֹל כָּל מַחֲשַׁבֵּת יוֹפִי וּתְיֻקֵּן שַׁעֲרוֹ: קִדְשׁ יְהוָה. נִבְדַּל מִן הַתְּאוּוֹת הַחֲמִירוֹת: (ספורנו במדבר ו,ה)
³¹ וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לְפָנָיו יִקְוֶה וְפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וַיִּנָּתֵן עַל־כַּפֵּיהָ אֶת מִנְחַת הַזִּכְרוֹן מִנְחַת קִנְיָת הוּא וּבִגְדֵי הַכֹּהֵן יְהוָה מִי הַפְּרָמִים הַמְּאֻרָּרִים: (במדבר ה,יח) \\\ וּפָרַע לְמַה, שְׂדֵרָךְ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל לְהוֹיֹת רֹאשֵׁיהֶן מִקְּסוֹת, וְלִכְךָ הָיָה פֹרַע רֹאשָׁה וְאוֹמֵר לָהּ, אֶת פְּרִשְׁתְּ מִדְּרָךְ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂדֵרְכֵן לְהוֹיֹת מִקְּסוֹת רֹאשֵׁיהֶן וְהִלַּכְתְּ בְּדַרְכֵי הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים שֶׁהֵן מִהִלְכוֹת רֹאשֵׁיהֶן פְּרִיעוֹת, הֲרִי לָךְ מֵה שְׂרָצִית. (במדבר רבה ט,טז) \\\ ...גִּלּוֹי הַשַּׁעַר סוֹתֵר אֶת צִנְיֹתָהּ שֶׁל אִשָּׁה נְשׂוּאָה בְּיִשְׂרָאֵל. לִכֵּן לּוֹמְדִים מִכָּאן ח"ל: "אֲזַהֲרָה לְבָנוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יֵצְאוּ בְּפִרְעוֹת רֹאשׁ" (כתובות עב). אִם אִשָּׁה נְשׂוּאָה מִגֵּלָה אֶת שַׁעֲרָהּ, הֲרִי זֶה "עֲרוּהָ" פְּשׁוּטָה כְּשִׁמְעָהּ. כֵּן, פְּרִיעַת הַשַּׁעַר נֹעֵדָה לְגִלּוֹת וּלְהִרְאוֹת אִשָּׁה זֶה אֵינָה צִנְיָה. כִּי־סִי הַרְאָה מִסְתֵּיר אֶת שַׁעֲרָהּ הַאִשָּׁה הוּא סֵמֶל חִיצוֹן לְנִאֲמֻנוֹתָהּ לְבַעֲלָהּ. אִשָּׁה שְׁבִהֶתְהוֹנֵנוּתָהּ נִטְשָׁה אֶת דְּרָךְ הַצִּנְיָנוּת אֵינָה רְאוּיָה עוֹל לְנֹרֶז זֶה שֶׁל צִנְיָנוּת. עַל יְדֵי הַסֵּרֵת הַכִּסּוּי מֵעַל רֹאשָׁהּ, נִוְתַן הַכֵּהן בִּיטוּי עֵז לְאִשְׁמָה הַמְיוּחַסֵּת לָהּ... (רש"י הירש במדבר ה,יח)
³² רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַיִּסָּב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ שֶׁל פִּינְחָס כְּשִׁמוֹ שֶׁל אֱלִיהוּ זְכוֹר לְטוֹב מִתּוֹשֵׁבֵי גִלְעָד, שֶׁעָשָׂה יִשְׂרָאֵל תְּשׁוּבָה בְּאַרְץ גִּלְעָד, שֶׁנֶּאֱמַר [מלאכי ב, ה] בְּרִיתִי הָיְתָה אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְׁלֹמֹ. וַיִּנָּתֵן לוֹ חַיִּי הַעוֹלָם הַזֶּה וְחַיִּי הַעוֹלָם הַבָּא. וַיִּנָּתֵן לוֹ וּלְבָנָיו שֶׁכָּר טוֹב בֵּין צִדִּיקִים וּבֵין רָשָׁעִים, לְמַעַן כִּהְנֵחַ עוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר [במדבר כה, יג] וְהָיְתָה לוֹ וּלְזֵרְעוֹ אֲחֵרָיו בְּרִית כִּהְנֵחַ עוֹלָם: (פרקי דר' אליעזר פרק מז)

³³ וַיֹּאמֶר קָנָא קְנָאִיתִי לִיקוֹן אֶלְקִי צְבָלוֹת כִּי־עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מִזְבְּחֵיךָ הָרוֹסוּ וְאֶת־נְבִיאֶיךָ הִרְגוּ בְּחֶרֶב וְאוֹתֶיךָ אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: (מלכים א יט,י) \\\ פִּילְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֲרֹן הִכְהֵן הַשִּׁיב אֶת־חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קְנָאִיתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: (במדבר כה, יא) \\\ הַמִּקְנָא אֶתְּהָ לִי - הַקְּנָא אֶתְּהָ לִי הַקְּנָאִיתִי אֶתְּהָ מִקְנָא: לִי - כִּמוֹ בְּשִׁבְלִי. כָּל שֶׁלֹּן קְנָאָה אִדָּם הַנוֹתֵן לֵב עַל הַדָּבָר אוֹ לְנִקּוּם אוֹ לְעוֹזֵר אוֹיְנִפְרִימִינִיט בְּלַע"ז, אוּחַז בְּעוֹבֵי הַמִּשְׁא: (רש"י במדבר יא,כט) \\\ אוּחַז בְּעוֹבֵי הַמִּשְׁא וּמְרָאָה אֶת עֲצֻמוֹ כִּי־לֹדוּ הוּא לְבָדוּ יִשָּׂא אֶת הַמִּשָּׂא כִּךְ נוֹתֵן זֶה לֵב עַל הַדָּבָר לְנִקְמָה: (שפתי חכמים במדבר יא,כט אות א)
³⁴ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֲרֹן וְלֹאֶלְעָזָר וְלֹאֶיִתְמָר בְּנֵי רֹאשֵׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וּבְגָדֵיכֶם לֹא תִפְרַמוּ וְלֹא תִמְתּוּ וְעַל כָּל הַעֲדָה יִקְצַץ וְאֲחִיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְפוּ אֶת הַשִּׁרְפָה אֲשֶׁר שָׂרַף יְקוֹק: (ויקרא יו, י) \\\ וְהַכֹּהֵן הַגְּדוֹל מֵאֲחָיו אֲשֶׁר יִצַּק עַל רֹאשׁוֹ שִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא אֶת יָדָיו לְלַבֵּשׁ אֶת הַבְּגָדִים אֶת רֹאשׁוֹ לֹא יִפְרַע וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹם: (ויקרא כא, י) \\\ וְרֹאשְׁם לֹא יִגְלּוּ וּפְרַע לֹא יִשְׁלַחוּ כִּסּוּם יִכְסְמוּ אֶת־רֹאשֵׁיהֶם: (יחזקאל מד, כ)
³⁵ הַנֶּזֶר יִפְהַר עֵינָיו הַנֶּזֶר יִפְהַר עֵינָיו יוֹנִים מִבְּעַד שְׂעָרָךְ כַּעֲדֵר הָעִזִּים שֶׁגִּלְשׁוּ מֵהָר גִּלְעָד: (שיר השירים ד, דא) \\\ הַסְבִּי עֵינָיִךְ מִגְּדֵי שֶׁהֵם הִרְהִיבֵנִי שְׂעָרְךָ כַּעֲדֵר הָעִזִּים שֶׁגִּלְשׁוּ מִן־הַגִּלְעָד: (שיר השירים ו,ה)
³⁶ כִּי הַנֶּזֶר הָרָה וַיִּלְדֹת בֵּן וּמוֹרָה לֹא־יִגְעַלָּה עַל־רֹאשׁוֹ כִּי־נָזִיר אֶלְקִים יְהוָה הִנֵּער מִן־הַבֶּטֶן וְהוּא יִחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: (שופטים יג, ה) \\\ וַיִּגְדֵּלָה אֶת־כָּל־לְבָבוֹ וַיֹּאמֶר לָהּ מוֹרָה לֹא־יִגְעַלָּה עַל־רֹאשֵׁי כִּי־נָזִיר אֶלְקִים אֲנִי מִבֶּטֶן אִמִּי אִם־גִּלְחִיתִי וְסָר מִמֶּנִּי כָלִי וְחַלִּיתִי וְהָיִיתִי כְּכֹל־הָאֲדָם: (שופטים טז, יז)
³⁷ וַיַּעֲלוּ פְלִשְׁתִּים וַיִּחַנוּ בִּיהוּדָה וַיִּנְטְשׂוּ בְלָחִי: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ יְהוּדָה לְמַה עָלִיתָ עָלֵינוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיךָ אֶת־שִׁמְשׁוֹן עָלֵינוּ לְעַשׂוֹת לָנוּ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ: וַיִּרְדּוּ שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ מִיהוּדָה לְאִסְרֵי־עוֹף סָלַע עֵיטֹם וַיֹּאמְרוּ לְשִׁמְשׁוֹן הֲלֹא יִדְעַנָּה כִּי־מַשְׁלִים בָּנוּ פְלִשְׁתִּים וּמַה־זָּאת עָשִׂיתָ לָנוּ וַיֹּאמְרוּ לָהֶם כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ לִי בֵן עֵשִׂיתִי לָהֶם: וַיֹּאמְרוּ לוֹ לְאֶסְרָךְ יִרְדְּנוּ לְתַתָּה בְּיַד־פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְשׁוֹן הַשְּׂבָעִי לִי פִן־תִּפְגַּעֲנֵנוּ בִּי אֲתָם: (שופטים טו, טו-יב)

weight.”³⁸ Chazal in Masechet Nazir associate this hair cutting with Avshalom being a lifelong Nazir (נזיר עולם).³⁹ Avshalom is not only unusual in his beauty, but also in the fact that his mother is foreign-born, the daughter of Talmi king of G’shur.⁴⁰ Upon assassinating the crown prince Amnon as revenge for the rape of his sister Tamar, Avshalom runs away to seek refuge with his grandfather in G’shur. After three years in exile, despite this outrageous behavior, Dovid has a soft spot for Avshalom and eventually reconciles with him.⁴¹ Upon his return to Yerushalayim, Avshalom is banned from the king’s presence, but Dovid relents on this punishment as well after an additional two years have elapsed.⁴² All this forgiveness causes Avshalom to engage in even more outlandish behavior that results in his eventually leading an insurrection against his father Dovid.⁴³ Avshalom meets his end when his long and beautiful hair get entangled in a tree that leaves him helplessly suspended and exposed to Dovid’s troops after the donkey he is riding continues onward without him.⁴⁴ Whether because of his arrogance or his sense that he was an outsider, Avshalom erects in his lifetime a monument to commemorate him after his death.⁴⁵

In Moshe’s blessing to the tribe of Yosef and in Yaakov’s blessing to Yosef, they both declare,

“...Let this come on the head of Joseph, on the crown of the head of him who was separate from his brothers (נָזִיר אֶחָיו).”⁴⁶ While the commentaries differ as to the whether that means that Yosef was physically separated from his brothers⁴⁷ or would be distinguished in his leadership,⁴⁸ they nevertheless agree that the term Nazir should be interpreted as meaning “distinct” or “segregated.” Either way, it makes Yosef an outlier in his own family. In Egypt, Yosef, despite all his successes, was still known as an Ivri (עברי), a class of people who were despised by the Egyptians. When the brothers dine with Yosef, the Torah states that the brothers ate alone, Yosef ate alone and the Egyptians ate alone “for the Egyptians could not dine with the Ivrim, since that would be abhorrent to the Egyptians.”⁴⁹ Yosef was the viceroy of Egypt, yet he still could not dine with the Egyptians nor could he eat with his brothers. He was a complete outsider in figurative isolation (see Parshat Miketz – Interpreting Dreams). This unique standing of Yosef, being set apart and alone, already began in his youth where his father loved and favored him over his brothers.⁵⁰ In addition, Chazal also mention that Yosef was transfixed on his appearance and was constantly arranging his hair to enhance what seems to be the natural distinguished beauty he possessed.⁵¹ This preoccupation with his looks eventually land

³⁸ וְאֶבְשָׁלוֹם לֹא-הָיָה אִישׁ-יָפֶה בְּכָל-יִשְׂרָאֵל לְהֵלֵךְ מֵאֵד מִקֵּץ רִגְלוֹ וְעַד קָדְקְדוֹ לֹא-הָיָה בּוֹ מוֹם: וּבְגָלַח אֶת-רֹאשׁוֹ וְהָיָה מִקֵּץ יָמָיו לְיָמֵים אֲשֶׁר יִגְלַח כִּי-כָבֵד עָלָיו וְגָלַח וְשָׁקַל אֶת-שַׁעַר רֹאשׁוֹ מֵאֲתָיִם שְׁקָלִים בְּאֶבֶן הַמֶּלֶךְ: (שמואל ב יד, כה-כז)
³⁹ וְזִכְרֵי שְׁמֵי וַיִּקְרָא לְמַצְבֵּת עַל-שְׁמוֹ וַיִּקְרָא לָהּ יָד אֲבִשָׁלוֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (שמואל ב יח, יח) || וַיִּלְדוּ לְאֶבְשָׁלוֹם שְׁלוֹשָׁה בָנִים וַבֵּת אַחַת וְשִׁמָּה תָמָר הָיָה הַיְתֵם אִשָּׁה יָפֵת מְרָאָה: (שמואל ב יד, כז) ||
⁴⁰ בְּרַכַּת אֲבִיר גְּבֵרָו עַל-בְּרַכַּת הוֹרֵי עַד-תְּאֻתָּו גִּבְעַת עוֹלָם תְּהִיָּן. לְרֹאשׁ יוֹסֵף וְלִקְדָּקֵד נָזִיר אֶחָיו: (בראשית מט, כו) || וּמִמֶּנְדָּ אֶרֶץ וּמְלֵאָה וְרָצוֹן שִׁכְנָה סָגָה תְּבֹאֲתָהּ לְרֹאשׁ יוֹסֵף וְלִקְדָּקֵד נָזִיר אֶחָיו: (דברים לג, טז)
⁴¹ זִכְרֵי אַחִיו – פְּרִישָׁה דְאֲחוּהֵי, שְׁנַבְדַּל מֵאֲחִיו, כְּמוֹ: וַיִּזְכְּרוּ מִקְדָּשֵׁי (ויקרא כ"ב:ב), זִכְרוֹ אַחֹר (ישעיהו א'ד'). (רש"י בראשית מט, כו) || זִכְרֵי אַחִיו – שְׁהוֹפֵרשׁ מֵאֲחִיו בְּמִכְרִיתוֹ. (רש"י דברים לג, טז) || זִכְרֵי אַחִיו – מוֹפְרֵשׁ מֵאֲחִיו, כְּמוֹ: וַיִּזְכְּרוּ מִקְדָּשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ויקרא כ"ב:ב), לִפִּי שֶׁהָיָה יוֹסֵף מוֹפְרֵשׁ מֵאֲחִיו יוֹרֵד לְמִצְרַיִם. (ר"י בְּבֵר שו"י דברים לג, טז)
⁴² זִכְרֵי אַחִיו – מִלֵּךְ עַל אַחִיו. (רש"י בראשית מט, כו) || זִכְרֵי אַחִיו – יֵשׁ אֲוֹמְרִים כִּי הוּא נִגְזַר מִן "נִזְר" כְּלוֹמַר כְּתֵר אַחִיו הוּדוּ יֵשׁ אֲוֹמְרִים כִּי הוּא נִגְזַר מִן "נִזְר" הוֹטַעַם לֹא שְׁהוּא זִכְרֵי בִיחַס אֶל שְׁאֵר בְּנֵי אָדָם אֲלָא אֶפְּלִיזוּ בִיחַס אֶל אַחִיו אֲשֶׁר הֵם זִכְרִים בִּיחַס אֶל זֻלְתָם וְזֶה בְּשִׁבִיל פְּרִישׁוֹת הַנוֹדַעַת לְבַד מִמְּנִיעוּתוֹ מֵאֲשֶׁת אֲדוֹנָיו מִמָּה שְׁלֹא לִקַּח לוֹ פִּיגְלָשׁ וְלֹא נִשָּׂא אֲלָא אִשָּׁה אַחַת מִתּוֹךְ חֲסִידוֹת וּפְרִישׁוֹת וְקֹדְשׁוֹהָ שְׁהָיָה גַם אִילוֹ עִשָׂה כֵּן אֲלָא הָיָה אִיסוּר (דַּבְרֵי) וְלִדְעִיתִי פִּירוּשׁ זֶה קָרוֹב וְרֹאיוֹ יוֹתֵר מִן הָרֵאשׁוֹן. (ר' אַבְרָהָם בֵּן הַרְמְבַ"ם בְּרֵאשִׁית מט, כו)
⁴³ וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָבָם וְלְמִצְרַיִם הַאֲכָלִים אֲתוֹ לְבָבָם כִּי לֹא יוֹכְלוּן הַמִּצְרַיִם לְאָכַל אֶת-הָעִבְרִיִּים לָחֶם כִּי-תוֹעֵבָה הוּא לְמִצְרַיִם: (בראשית מג, לב) || וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ, שְׁלֹא יִרְגִישׁוּ אַחִיו שְׁהוּא עִבְרִי: כִּי לֹא יוֹכְלוּן הַמִּצְרַיִם. לִפְיָךְ לֹא אֵכֵל הוּא עִם אַחִיו וְלֹא הוּא וְלֹא אַחִיו עִם הַמִּצְרַיִם: (ספורנו שם) || וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ – בְּקַעְרָה כְּדִי שְׁלֹא יִכְרוּ בּוֹ שְׁהוּא יְהוּדִי: וְלָהֶם לְבָדָם – מִפְּנֵי שֶׁהֵם יְהוּדִים: וְלְמִצְרַיִם הַאֲוֹכְלִים אֲתוֹ – שְׁלֹא יִכְרוּ בּוֹ שְׁכָל טוֹב שֶׁם) || וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם – מִפְּנֵי גְדוּלְתוֹ. כִּי אֵין דֶּרֶךְ לְאֲכֹל עַל שׁוֹלְחַן הַמֶּלֶךְ רַק גְּדוּלוֹ וְמוֹיָדְעוֹ. וְלָהֶם לְבָדָם – לְאֲחִיו, וְלְמִצְרַיִם לְבָדָם (ר"י בְּבֵר שו"ר שם) || לוֹ לְבָדוֹ – לֹא מִשּׁוּם "כִּי תוֹעֵבָה הָיָה לְמִצְרַיִם לֹא אֵכֵל עִם הַמִּצְרַיִם, שְׁהָיָה נִהְגוּ בּוֹ כְּבִבּוּד וּבְמִמְרָא מֶלֶךְ, וְאֵין יִתְעַבּוּ לְאֲכֹל עִמּוֹ חֶס וְשׁוֹלֵם. אֲלָא כִּךְ דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹא לְאֲכֹל עִם עַבְדָּיו, מִשְׁנֵי טַעֲמִים, שְׁלֹא יִתְגַבֵּר בְּעֵינֵיהֶם, וְשֹׁלָא הָיוּ צָרִיכִים לְשׁוּם סְכִין בְּלוֹעֵיהֶם כִּי יִלְחֲמוּ עִמּוֹ. אֲבָל מָה שְׁלֹא הֵסְבּוּ הָאֲחִים עִם הַמִּצְרַיִם הוּא מִשּׁוּם "כִּי לֹא יוֹכְלוּן" וְגו'. (נצ"ב שם)
⁴⁴ וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת-יוֹסֵף מִכָּל-בָּנָיו כִּי-בָרְךְ אֶתְּנִים הוּא לֹא וְעִשָׂה לוֹ כְּתֵנֶת פָּסִים: וַיִּרְאוּ אֶחָיו כִּי-אֵתָּו אֶהָב אֶבְיָהֶם מִכָּל-אֶחָיו וַיִּשְׁנֹאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוֹ לְשָׁלֵם: (בראשית לג, ד-ז)
⁵¹ אֶלְהוֹ תִלְדוּת יַעֲקֹב יוֹסֵף כְּשֶׁבַע-עָשָׂר שָׁנָה הָיָה רַעָה אֶת-אֶחָיו בְּצִאֵן וְהוּא נֹעַר אֶת-בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת-בְּנֵי זִלְפָּה נָשִׂי אֲבִיו וַיִּבְּא יוֹסֵף אֶת-דְּבָבָתָם רַעָה אֶל-אֶבְיָהֶם: (בראשית לג, ז) || וְאֵין כִּךְ שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הוּא, וְאֵת אֲמֵר וְהוּא נֹעַר אֶל שְׁבִיהָ עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה נְעוּרֹת, מִמְשַׁמֵּשׁ בְּעֵינָיו מִתְלַה בְּעֵקְבוֹ מִתְקַן בְּשַׁעֲרוֹ, הָיָה רֹעָה... (בראשית רבה וישב פד, ז) || הוּא נֹעַר - שְׁהָיָה עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה נְעוּרֹת, מִתְקַן בְּשַׁעֲרוֹ מִמְשַׁמֵּשׁ בְּעֵינָיו, כְּדִי שְׁהָיָה נֹרָאָה יִפָּה: (רש"י בראשית לג, ז)

³⁸ וְאֶבְשָׁלוֹם לֹא-הָיָה אִישׁ-יָפֶה בְּכָל-יִשְׂרָאֵל לְהֵלֵךְ מֵאֵד מִקֵּץ רִגְלוֹ וְעַד קָדְקְדוֹ לֹא-הָיָה בּוֹ מוֹם: וּבְגָלַח אֶת-רֹאשׁוֹ וְהָיָה מִקֵּץ יָמָיו לְיָמֵים אֲשֶׁר יִגְלַח כִּי-כָבֵד עָלָיו וְגָלַח וְשָׁקַל אֶת-שַׁעַר רֹאשׁוֹ מֵאֲתָיִם שְׁקָלִים בְּאֶבֶן הַמֶּלֶךְ: (שמואל ב יד, כה-כז)
³⁹ וְזִכְרֵי שְׁמֵי וַיִּקְרָא לְמַצְבֵּת עַל-שְׁמוֹ וַיִּקְרָא לָהּ יָד אֲבִשָׁלוֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (שמואל ב יח, יח) || וַיִּלְדוּ לְאֶבְשָׁלוֹם שְׁלוֹשָׁה בָנִים וַבֵּת אַחַת וְשִׁמָּה תָמָר הָיָה הַיְתֵם אִשָּׁה יָפֵת מְרָאָה: (שמואל ב יד, כז) ||
⁴⁰ בְּרַכַּת אֲבִיר גְּבֵרָו עַל-בְּרַכַּת הוֹרֵי עַד-תְּאֻתָּו גִּבְעַת עוֹלָם תְּהִיָּן. לְרֹאשׁ יוֹסֵף וְלִקְדָּקֵד נָזִיר אֶחָיו: (בראשית מט, כו) || וּמִמֶּנְדָּ אֶרֶץ וּמְלֵאָה וְרָצוֹן שִׁכְנָה סָגָה תְּבֹאֲתָהּ לְרֹאשׁ יוֹסֵף וְלִקְדָּקֵד נָזִיר אֶחָיו: (דברים לג, טז)
⁴¹ זִכְרֵי אַחִיו – פְּרִישָׁה דְאֲחוּהֵי, שְׁנַבְדַּל מֵאֲחִיו, כְּמוֹ: וַיִּזְכְּרוּ מִקְדָּשֵׁי (ויקרא כ"ב:ב), זִכְרוֹ אַחֹר (ישעיהו א'ד'). (רש"י בראשית מט, כו) || זִכְרֵי אַחִיו – שְׁהוֹפֵרשׁ מֵאֲחִיו בְּמִכְרִיתוֹ. (רש"י דברים לג, טז) || זִכְרֵי אַחִיו – מוֹפְרֵשׁ מֵאֲחִיו, כְּמוֹ: וַיִּזְכְּרוּ מִקְדָּשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ויקרא כ"ב:ב), לִפִּי שֶׁהָיָה יוֹסֵף מוֹפְרֵשׁ מֵאֲחִיו יוֹרֵד לְמִצְרַיִם. (ר"י בְּבֵר שו"י דברים לג, טז)
⁴² זִכְרֵי אַחִיו – מִלֵּךְ עַל אַחִיו. (רש"י בראשית מט, כו) || זִכְרֵי אַחִיו – יֵשׁ אֲוֹמְרִים כִּי הוּא נִגְזַר מִן "נִזְר" כְּלוֹמַר כְּתֵר אַחִיו הוּדוּ יֵשׁ אֲוֹמְרִים כִּי הוּא נִגְזַר מִן "נִזְר" הוֹטַעַם לֹא שְׁהוּא זִכְרֵי בִיחַס אֶל שְׁאֵר בְּנֵי אָדָם אֲלָא אֶפְּלִיזוּ בִיחַס אֶל אַחִיו אֲשֶׁר הֵם זִכְרִים בִּיחַס אֶל זֻלְתָם וְזֶה בְּשִׁבִיל פְּרִישׁוֹת הַנוֹדַעַת לְבַד מִמְּנִיעוּתוֹ מֵאֲשֶׁת אֲדוֹנָיו מִמָּה שְׁלֹא לִקַּח לוֹ פִּיגְלָשׁ וְלֹא נִשָּׂא אֲלָא אִשָּׁה אַחַת מִתּוֹךְ חֲסִידוֹת וּפְרִישׁוֹת וְקֹדְשׁוֹהָ שְׁהָיָה גַם אִילוֹ עִשָׂה כֵּן אֲלָא הָיָה אִיסוּר (דַּבְרֵי) וְלִדְעִיתִי פִּירוּשׁ זֶה קָרוֹב וְרֹאיוֹ יוֹתֵר מִן הָרֵאשׁוֹן. (ר' אַבְרָהָם בֵּן הַרְמְבַ"ם בְּרֵאשִׁית מט, כו)
⁴³ וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָבָם וְלְמִצְרַיִם הַאֲכָלִים אֲתוֹ לְבָבָם כִּי לֹא יוֹכְלוּן הַמִּצְרַיִם לְאָכַל אֶת-הָעִבְרִיִּים לָחֶם כִּי-תוֹעֵבָה הוּא לְמִצְרַיִם: (בראשית מג, לב) || וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ, שְׁלֹא יִרְגִישׁוּ אַחִיו שְׁהוּא עִבְרִי: כִּי לֹא יוֹכְלוּן הַמִּצְרַיִם. לִפְיָךְ לֹא אֵכֵל הוּא עִם אַחִיו וְלֹא הוּא וְלֹא אַחִיו עִם הַמִּצְרַיִם: (ספורנו שם) || וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ – בְּקַעְרָה כְּדִי שְׁלֹא יִכְרוּ בּוֹ שְׁהוּא יְהוּדִי: וְלָהֶם לְבָדָם – מִפְּנֵי שֶׁהֵם יְהוּדִים: וְלְמִצְרַיִם הַאֲוֹכְלִים אֲתוֹ – שְׁלֹא יִכְרוּ בּוֹ שְׁכָל טוֹב שֶׁם) || וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם – מִפְּנֵי גְדוּלְתוֹ. כִּי אֵין דֶּרֶךְ לְאֲכֹל עַל שׁוֹלְחַן הַמֶּלֶךְ רַק גְּדוּלוֹ וְמוֹיָדְעוֹ. וְלָהֶם לְבָדָם – לְאֲחִיו, וְלְמִצְרַיִם לְבָדָם (ר"י בְּבֵר שו"ר שם) || לוֹ לְבָדוֹ – לֹא מִשּׁוּם "כִּי תוֹעֵבָה הָיָה לְמִצְרַיִם לֹא אֵכֵל עִם הַמִּצְרַיִם, שְׁהָיָה נִהְגוּ בּוֹ כְּבִבּוּד וּבְמִמְרָא מֶלֶךְ, וְאֵין יִתְעַבּוּ לְאֲכֹל עִמּוֹ חֶס וְשׁוֹלֵם. אֲלָא כִּךְ דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹא לְאֲכֹל עִם עַבְדָּיו, מִשְׁנֵי טַעֲמִים, שְׁלֹא יִתְגַבֵּר בְּעֵינֵיהֶם, וְשֹׁלָא הָיוּ צָרִיכִים לְשׁוּם סְכִין בְּלוֹעֵיהֶם כִּי יִלְחֲמוּ עִמּוֹ. אֲבָל מָה שְׁלֹא הֵסְבּוּ הָאֲחִים עִם הַמִּצְרַיִם הוּא מִשּׁוּם "כִּי לֹא יוֹכְלוּן" וְגו'. (נצ"ב שם)
⁴⁴ וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת-יוֹסֵף מִכָּל-בָּנָיו כִּי-בָרְךְ אֶתְּנִים הוּא לֹא וְעִשָׂה לוֹ כְּתֵנֶת פָּסִים: וַיִּרְאוּ אֶחָיו כִּי-אֵתָּו אֶהָב אֶבְיָהֶם מִכָּל-אֶחָיו וַיִּשְׁנֹאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוֹ לְשָׁלֵם: (בראשית לג, ד-ז)
⁵¹ אֶלְהוֹ תִלְדוּת יַעֲקֹב יוֹסֵף כְּשֶׁבַע-עָשָׂר שָׁנָה הָיָה רַעָה אֶת-אֶחָיו בְּצִאֵן וְהוּא נֹעַר אֶת-בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת-בְּנֵי זִלְפָּה נָשִׂי אֲבִיו וַיִּבְּא יוֹסֵף אֶת-דְּבָבָתָם רַעָה אֶל-אֶבְיָהֶם: (בראשית לג, ז) || וְאֵין כִּךְ שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הוּא, וְאֵת אֲמֵר וְהוּא נֹעַר אֶל שְׁבִיהָ עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה נְעוּרֹת, מִמְשַׁמֵּשׁ בְּעֵינָיו מִתְלַה בְּעֵקְבוֹ מִתְקַן בְּשַׁעֲרוֹ, הָיָה רֹעָה... (בראשית רבה וישב פד, ז) || הוּא נֹעַר - שְׁהָיָה עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה נְעוּרֹת, מִתְקַן בְּשַׁעֲרוֹ מִמְשַׁמֵּשׁ בְּעֵינָיו, כְּדִי שְׁהָיָה נֹרָאָה יִפָּה: (רש"י בראשית לג, ז)

him in trouble with the wife of Potifar⁵² causing him to be jailed and his hair to become overgrown and completely disheveled.³

The overlap between Nazir and beauty is captured in a story in the Gemara Nazir. "Shimon HaTzaddik said: 'In all my days as a priest, I never ate the guilt-offering of a ritually impure Nazir, apart from the offering of one man who came to me from the South, who had beautiful eyes and a fine countenance, and his locks were arranged in curls.' I said to him: 'My son, what did you see to become a Nazir, which would force you to destroy this beautiful hair?' He said to me: 'I was a shepherd for my father in my town, and I went to draw water from the spring, and I looked at my reflection in the water. And my evil inclination quickly rose against me and sought to drive me from the world. I said to my evil inclination: "Empty one! For what reason are you proud in a world that is not yours, as your end is to be rot and worms when you die." I swear by the Temple service that I will become a Nazir and shave you for the sake of Heaven.' Shimon HaTzaddik relates, 'when I heard his response, I arose and kissed him on his head, and said to him: "May there be more Nezirim like you in Yisrael (whose intentions are noble)."'⁵³

Long hair is a statement of independence from the prevailing norm. It can be a positive stand against

the failure to adhere to the word of God or a response to immoral behavior. In the same vein, it can reflect a negative orientation, the attitude of someone who defies the word of God or feels a sense of being above the law. It all stems from the same notion. Whether that grown out hair is a sign of beauty and self-centeredness or an indication of a zealous renegade, it, in the end, is a very strong expression of individualism. As demonstrated by the story of the Nazir and Shimon HaTzaddik, the shaving of one's head is in a sense is a consecration and offering of that individualism on the altar of conformity, compliance and altruism. It is the subordination of independence and the harnessing of the individual's strengths to build relationships with God and others.

For the same reason, the Levi'im had to shave of all the hair as part of their induction into the service of God.⁵⁴ It converted them from private citizens, individuals, to public servants of God; from previously concentrating on themselves and their needs to focusing on others and their requirements; from being dedicated to themselves to being devoted to others and from a life of freedom to a life with a mission from God. The removal of the hair symbolically represents the eschewing of personal considerations, egotistic and centric behavior. It figuratively removes their outer shell of insularity and exposes them to others.

Shabbat Shalom

⁵² וַיַּעֲזֹב כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּיַד־יֹסֵף וְלֹא־יָדַע אֶת־מַלְאוֹמָה כִּי אִם־ הַלְחֵם אֲשֶׁר־הוּא אוֹכֵל וַיְהִי יוֹסֵף יָפֵה־תָאֵר וַיִּפֶּה מְרָאָה: וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתֵּשֶׂא אִשְׁת־אֲדֹנָיו אֶת־עֵינֶיהָ אֶל־ יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שִׁכְבָּה עִמִּי: (בראשית לט, ז-ז) ... כיון שראה יוסף את עצמו בכך התחיל אוכל ושותה מסלסל בשערך ואומר ברוך המקום שהשכיחני בית אבי, אל הקדוש ברוך הוא אביך מתאבל עליך בשק ואפר ואתה אוכל ושותה ומסלסל בשערך הרי אדונתך מזדווגת לך ומצירה לך, לכך כתיב ותשא אשת אדוני... (מדרש תנחומא ורשא פרשת וישב סימן ח) וַיְהִי יוֹסֵף יָפֵה תוֹאֵר - כיון שראה עצמו מושל, התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערך, אמר הקדוש ברוך הוא אביך מתאבל ואתה מסלסל בשערך, אני מגרה בך את הדוב, מיד ותשא אשת אדוני וגו' - כל מקום שנאמר אחר סמוך: (רש"י בראשית לט, ז)

⁵³ ההוא מיבעי ליה לכדתניא, אמר שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא חוץ מאדם אחד, שבא אלי מן הדרום יפה עינים וטוב ראי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית לשחת שער נאה זה? אמר לי: רועה הייתי לאבי בעירי, והלכתי לשאוב מים מן המעיין ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחז יצרי עלי וביקש לטרוני מן העולם, אמרתי לו: ריקה! מפני מה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, שסופך להיות רמה ותולע? העבודה, שאגלחך לשמי! עמדתי ונשקתי על ראשו, אמרתי לו: כמותך ירבו נזירים בישראל, עליך הכתוב אומר: איש כי יפליא לנדור נזיר להזיר לה'.

(נזיר ד:)
...גילוח וטבילה. בשחיטת הציפור ובהזיות למד את התנאים לחידוש עתידו. עתה חובה עליו תחילה לנתק כל קשר עם עברו; ודבר זה בא לידי ביטוי על ידי טבילת בגדיו וגופו. אולם מוסף על כך הוא חייב גם בגילוח, ויש לעמוד על משמעותו של מעשה זה. גילוח זה - הסרת שיער כל הגוף על ידי תער - דומה בחשיבותו לשחיטת הציפור www.swdaf.com

ולזהויות; שהרי שחיטת ציפורים והזיות דם ציפור ותגלחתו - שלושתם חייבים להיעשות ביום ובכהן (תורת - כהנים לפסוק א). תגלחת של מצוה - ביחס לשיער כל הגוף - מצויה עוד רק במינוי הלויים; שהרי כך נאמר שם: "והעבירו תער על - כל - בשרם" (במדבר ח, ז). נראה, שזה הצד השווה שבין שני אלה: בשני המקרים יש להוציא אנשים מכלל חיים המיוחדים רק לעצמם - ולהביא אותם לידי התבטלות לכלל. כן הדבר בלויים: עד כה הם חיו רק חיים פרטיים - והיתה זו זכותם; אך מכאן ואילך עליהם להיכנס לעבודת הכלל - ודבר זה בא לידי ביטוי בסמיכה ובתנופה (ראה פי' שם ח, י - יא). וכן הדבר גם כאן במצורע: עד כה הוא חי רק לעצמו - באנוכיות ובהתנגדות לחברה - וזה היה עיקר חטאו; מכאן ואילך יקבל על עצמו את חובות הכלל תוך כדי הקרבה עצמית. בשני המקרים הרי זו משמעות התגלחת והעברת התער על כל בשרם: על האדם לחדול מלחיות רק לעצמו. שהרי נראה לנו, שאין אנחנו טועים בתפיסתנו: השיער בא להגן על הגוף ולהרחיק מעליו את השפעות העולם החיצוני; הוא החומר המבודד את הגוף (השוה פי' לעיל עמ' ריז). נמצאת אומר: הסרת כל השערות מהגוף מפקירה אותו להשפעות העולם החיצוני; משום כך יפה היא לעורר את הלב לשוּב מן האנוכיות המבודדת. עם זאת, לא הרי תגלחת הלויים כהרי תגלחת המצורע. שהרי עד כה היתה זו זכותם של הלויים לחיות חיים פרטיים; מרצונם הטוב הם עוזבים חיים אלה; משום כך הם בעצמם מקיימים את התגלחת בגופם. ואילו המצורע חי לעצמו בניגוד לחובתו; משום כך הכהן העובד במקדש יזכיר לו את החובה לעזוב את דרכו. (השוה ישעיה ז, כ; שם מלך אשור קרוי "תער השכירה" המגלח את כל השיער; הוזה אומר: הוא יטול מהגוף הלאומי של ישראל את כל היסודות המגינים עליו). (רש"י הירש ויקרא יד, ח)